

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

7ECdo 55/2013

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Slovenskej konsolidačnej , a. s.** so sídlom v Bratislave, Cintorínska 21, IČO : 35 776 005, proti povinnému **J. P.**, bývajúcemu v N., pre vymoženie 33,18 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 60 Er 2 716/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. decembra 2011 sp. zn. 3 CoE 125/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **odmieta.**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením z 3. októbra 2011 č. k. 60 Er 2 716/2011 – 21 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu dospel k záveru, že exekučný titul (exekučnými titulmi boli bloky na pokutu nezaplatenú na mieste z 2. a 8. septembra 2008 č. AA 1389146 a č. AA 1452405) nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti , a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. výkon rozhodnutia v danej veci bolo možné nariadiť najneskôr do 17. septembra 2011 (resp. do 23. septembra 2011) a keďže súd na preklúziu prihliada z úradnej povinnosti, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie musel zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením z 28. decembra 2011 sp. zn. 3 CoE 125/2011 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.). V plnom rozsahu sa stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu, že zistený rozpor exekučného titulu so zákonom , spočívajúci v uplynutí prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní , v ktorej bolo možné výkon rozhodnutia nariadiť, je dôvodom na nevydanie poverenia v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že v danej veci bol exekučným titulom blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 1389146 z 2. septembra 2008 , vydaný Obvodným oddelením PZ v Trenčianskych Tepliciach a blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 1452405 z 8. septembra 2008 , vydaný Obvodným oddelením PZ Nemšová , z ktorých vyplýva, že povinnému bolo uložené zaplatiť pokuty spolu vo výške 33, 18 € (v lehote 15 dní) . Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 2. a 8. septembra 2008⁷ a vykonateľnosť 17. a 23. septembra 2011, výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť v lehote 3 rokov po uplynutí lehoty na plnenie t. j. len do 17. a 23. septembra 2011. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že s účinnosťou od 1. januára 2004 už neplatí , že ak sa v trojročnej lehote konanie o výkon rozhodnutia začalo, musí sa v tejto lehote aj skončiť. Pre určenie toho, či táto lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je právne významné začatie konania podľa § 77 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní , ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia v zmysle § 77 ods. 2 tohto zákona. V danom prípade je dôležité rozlišovať začatie konania o výkon rozhodnutia a nariadenie výkonu rozhodnutia. Samotné konanie o výkon rozhodnutia sa začína buď na návrh účastníka konania, alebo na podnet správneho orgánu. Až vydaním exekučného príkazu dochádza k vlastnému nútenému uskutočňovaniu výkonu rozhodnutia, ktoré trvá až do skončenia výkonu rozhodnutia. Preto bol správny postup prvostupňového súdu, ktorý nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na základe predmetných exekučných titulov.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Podľa jej názoru neboli dané zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V dôsledku takéhoto nesprávneho rozhodnutia došlo postupom súdov k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR , čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 177/2009 a sp. zn. 5 Cdo 318/2008. Nepovažovala za správnu aplikáciu ustanovenia § 71 ods. 3 zákona č.

71/1967 Zb. , pretože z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty za rozhodujúci moment neurčuje podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale až nariadenie exekúcie. Exekučný poriadok pritom ani nepozná pojem nariadenie výkonu rozhodnutia a preto právny záver, na ktorom spočívajú rozhodnutia súdov , nemá oporu v zákone. Po doručení návrhu na začatie exekúcie plynú procesnoprávne lehoty, prekluzívna (hmotnoprávna) lehota uvedená v § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. ale neplynie. Opačný záver by viedol k značnej právnej neistote a jeho dôsledkom by bolo aj to, že výsledok exekučného konania by celkom závisel iba od rýchlosti konania a včasnosti vykonania jednotlivých úkonov súdnym exekútorom a exekučným súdom. Namietala tiež, že odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov sú nedostatočné a právne nepodložené, pričom zdôraznila, že v predmetnej exekučnej veci sú podkladom na vykonanie exekúcie dva exekučné tituly.

Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním oprávnenej je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na to by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesné prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (pozri napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23 / 1998. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie), že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O .s .p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania oprávnenej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom . Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľka argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní (t.j. že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejedania veci) napríklad tým, že jej znemožnili urobiť niektorý

procesný úkon, vyjadriť sa k veci po skutkovej alebo právnej stránke, podať opravný prostriedok a pod. Podstatou jej dovolacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (pozri § 41 ods. 2 O. s. p.) teda z jej strany nejde o námietku odňatia možnosti konania pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo vzťahu na otázku vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Jadro dovolacích námietok oprávnenej spočíva v tvrdení, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávnej interpretácie § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie. Dovolateľka tvrdí, že tento, podľa nej nesprávny právny názor súdov, nemá oporu v zákone a prehliada, že po doručení návrhu na začatie exekúcie plynú iba procesnoprávne lehoty, nie však prekluzívna (hmotnoprávna) lehota uvedená v § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb.

Uvedená časť výhrad dovolateľky voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou (procesnou) činnosťou súdu (s postupom pri prejednaní veci), a nie s jeho právnym hodnotením veci v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (pozri tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Z dovolania vyplýva, že oprávnená vidí určitú podobnosť (prípadne až totožnosť) preskúmvanej veci s inými exekučnými vecami, v ktorých už najvyšší súd skôr rozhodoval a vyslovil názor, že „nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa teda oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti“ (pozri uznesenie najvyššieho súdu zo 17. decembra 2009 sp. zn. 1 Cdo 177/2009) , resp. „, za porušenie tohto práva (pozn.: na spravodlivý súdny proces) treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, lebo takýmto rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia (pozri uznesenie najvyššieho súdu z 5. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 318/2008). Obsah dovolania svedčí o tom, že dovolateľka prehliada podstatný rozdiel medzi preskúmvanou vecou a ňou označenými vecami. Pokiaľ základná téza jej dovolania v preskúmvanej veci spočíva na námietke oprávnenej, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v hmotnoprávnej otázke – otázke zániku práva, v ňou označených konaniach išlo o vady procesnoprávnej povahy. Najvyšší súd to vo veci sp. zn. 5 Cdo 318/2008 vyjadril slovami „pokiaľ sa súdy ... neobmedzili len na to, čo v tomto štádiu exekučného konania mali (a mohli) skúmať, ale sa (už) v ňom neprípustne a bez zákonného podkladu zaoberali tým, čo mohli skúmať (až) v neskorších štádiách tohto konania, mal ich procesný postup znaky odopretia spravodlivosti“. Aj v ďalšej dovolateľkou uvádzanej veci sp. zn. 1 Cdo 177/2009 išlo o procesnú povahu nesprávnosti vedúcej k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia (pozri tú časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktorá vysvetľuje, že zákon neurčuje dôkazné prostriedky, ktorými môže oprávnený osvedčiť svoje tvrdenia).

Názor oprávnenej vyjadrený v dovolaní, že každé zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré nemá oporu v zákone, zakladá vždy procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s .p. a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, sa prieči právnej úprave vymedzujúcej povahu a účel dovolania a dovolacieho konania. Tento názor dovolateľky sa, dovedený do dôsledkov (ad absurdum), blíži k celkom neprijateľnému názoru, že aj každé vecne nesprávne zamietnutie žaloby (založené napríklad na nesprávnom právnom názore o preklúzii žalobou uplatneného práva) je vždy procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávnenej o nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne v preskúmvanej veci

opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenou vytýkaná okolnosť by mala síce za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad ale v danej veci nešlo). Keďže dovolanie oprávnenej nie je procesné prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebola v preskúmvanej veci odňatá možnosť oprávnenej konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Podľa názoru dovolateľky uznesenie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené. Uvedený nedostatok zakladá dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové, relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. US 353/06, II. US 220/08, II. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd

prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhoviecie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v značnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty, konkretizoval exekučné tituly na základe ktorých súdny exekútor žiadal o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (pre vymożenie sumy 33, 18 € s prísl., čo nebolo sporné) a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávnenej uvedeními v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhoviecie žiadosti požadovanej súdnym exekútorom . Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú oprávnenu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávnenej.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodit' z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., ani z § 237 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako procesné neprípustné.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému Najvyšší súd Slovenskej republiky náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

v Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta